

Sygn. akt III PK 159/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R.S.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 maja 2016 r., VII Pa (...) Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację R.S. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 3 lutego 2015 r., IX P (...), oddalającego powództwo powoda przeciwko P. S.A. (pozwany) i obciążającego go kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego

ustalenia zakresu zastosowania lub odmowy zastosowania przepisu art. 322 k.p.c. w sytuacji negatywnej oceny dowodów przez Sąd orzekający, w przedmiocie wykazania ilości przepracowanych godzin nadliczbowych. Przepis powinien mieć zastosowanie w sytuacji, w której pracownik naprowadza wszystkie możliwe dowody, jednak ocena Sądu orzekającego jest dla ich wartości lub wiarygodności negatywna.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniosł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ pełnomocnik powoda nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienia prawnego w postaci pytania o wykładnię lub zastosowanie przepisu prawa ani wywodu prawnego, z którego wynikałoby, że dotychczasowe orzecznictwo, w szczególności zaś Sądu Najwyższego, nie dostarcza dostatecznych wskazówek w zakresie wykładni i stosowania art. 322 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda ograniczył się do przedstawienia postulatu „ustalenia zakresu zastosowania przepisu art. 322 k.p.c. w sytuacji negatywnej oceny dowodów przez Sąd orzekający w przedmiocie wykazania ilości przepracowanych godzin nadliczbowych”. Tak zarysowany problem prawny nie spełnia wymogów konstrukcyjnych zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie wiążące się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez określenie konkretnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazaniu argumentów, które

prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Obowiązkiem procesowym skarżącego - w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne - jest przy tym przedstawienie tylko takich argumentów, które nie są oderwane od podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 135).

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy stwierdza, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda, wskazując na potrzebę rozstrzygnięcia zaprezentowanego na wstępie problemu prawnego na tle stosowania art. 322 k.p.c., przedstawił – krytykowane przez siebie – rozumowanie Sądu drugiej instancji (w zakresie art. 322 k.p.c.), które nie pokrywa się z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wynika, że na podstawie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych Sąd uznał powództwo za niezasadne, ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do ustalenia, że powód pracował z przekroczeniem norm czasu pracy. Informacje podane w pozwie przez powoda nie korespondowały z danymi zawartymi w zestawieniu zawierającym sporządzone przez powoda wyliczenie należnego mu wynagrodzenia, powód nie miał precyzyjnie określonych stałych godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy, o odnotowywaniu własnego czasu pracy w organizerze powód przypomniał sobie dopiero po zobowiązaniu go przez Sąd do wskazania dni, w których pracował w godzinach nadliczbowych i godzin pracy. W okresie pracy podlegały mu różne rejony oraz zmieniała się liczba przedstawicieli, których pracę nadzorował. Zeznania świadków również nie naprowadziły Sądu pierwszej instancji na określenie czasu pracy powoda w spornym okresie, ani nie dowiodły, że zakres obowiązków powoda był taki, że nie

był możliwy do wykonania w ramach norm czasu pracy. Odmawiając zastosowania art. 322 k.p.c., Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że przepis ten stosowany jest wówczas, gdy nie jest możliwe ścisłe udowodnienie wysokości żądania. Sąd rejonowy zwrócił także uwagę na brak koniecznej inicjatywy dowodowej ze strony powoda, co uniemożliwiło zastosowanie tego przepisu, wobec rozbieżności w materiale dowodowym.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśniające, w jaki sposób pracownik dochodzący wynagrodzenia z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych może i powinien wykazywać podstawy faktyczne swojego roszczenia. Sąd odniósł się do rozbieżności w przedstawianych przez powoda zestawieniach i wyliczeniach oraz wiarygodności zeznań powoda w tym zakresie. Warunkiem zastosowania art. 322 k.p.c. jest wykazanie, że praca w godzinach nadliczbowych miała miejsce. Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że powód dopiero na etapie postępowania apelacyjnego przedłożył kalendarze za lata 2007-2009 z wyszczególnionymi datami i godzinami pracy, jednakże odmówił temu zestawianiu wiarygodności wskazując, że w jego ocenie zostały one sporządzone wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania. Nie noszą niemal śladów użytkowania, ani żadnych innych notatek, dokonane wpisy zostały sporządzone w przeważającym zakresie jednym długopisem, co w ocenie Sądu drugiej instancji przemawiało za tym, że wpisy te nie zostały dokonane w czasie rzeczywistym.

W tych okolicznościach nie można przyjąć, że - w wiążącym dla Sądu Najwyższego stanie faktycznym stanowiącym podstawę wyroku Sądu drugiej instancji - zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia problemu dotyczącego zasad stosowania art. 322 k.p.c. w sprawach o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.